

АГАТА КРИСТИ СТРАННА ШЕГА

Превод от английски: Божидар Илиев, 1995

chitanka.info

— А това — каза Джейн Хелиър, завършвайки представянето на гостите, — е мис Марпъл!

Тъй като бе актриса, тя умееше да привлича вниманието на аудиторията. Това бе блестяща кулминация, един изключително тържествен финал. В тона ѝ едновременно се долавяха благоговение и триумф.

Странното бе, че обектът на това грандиозно представяне се оказа просто една мила, възрастна стара мома с малко претенциозно изражение. В очите на двамата млади, които току-що се бяха запознали с нея с любезното съдействие на Джейн, се четяха сливане и леко недоверие. Те изглеждаха приятни на вид. Момичето — Чармиън Страуд — бе стройна и тъмнокоса, а младежът — Едуърд Роситър — русокос, добродушен млад исполин.

Чармиън рече, задъхвайки се леко:

— О, страшно се радваме да се запознаем с вас!

В очите ѝ обаче се четеше недоверие. Тя хвърли бърз, въпросителен поглед към Джейн Хелиър.

— Скъпа — каза Джейн, отвръщайки на погледа ѝ, — тя е просто чудесна. Оставете всичко на нея. Казах ви, че ще я доведе тук и го направих. — После се обърна към мис Марпъл: — Убедена съм, че ще успеете да им помогнете. За вас няма да е трудно.

Мис Марпъл обърна ведрите си, светлосини очи към мистър Роситър.

— Няма ли да ми кажете — рече тя — за какво става дума?

— Джейн е наша приятелка — намеси се припряно Чармиън. — Ние с Едуърд сме в голямо затруднение. Джейн каза, че ако дойдем на нейното парти, тя щяла да ни запознае с човек, който е... който ще... който би могъл...

Едуърд ѝ се притече на помощ:

— Джейн ни каза, че вие сте върхът на детективското изкуство, мис Марпъл.

Очите на възрастната дама трепнаха, но тя скромно запротестира:

— О, не, не! Нищо подобно. Просто когато човек живее на село като мен, научава доста за човешката природа. Но вие наистина събудихте любопитството ми. Разкажете ми за вашия проблем.

— Боя се, че е страшно банален... просто едно заровено съкровище — каза Едуърд.

— Наистина? Но това е страшно вълнуващо!

— Знам, също като „Островът на съкровищата“. Но в нашия случай липсват романтични нюанси. Не разполагаме с карти, на които местата са обозначени с череп и кръстосани кости, никакви указания от рода на „четири крачки наляво, посока запад-северозапад“. Ужасно прозаично е. Въпросът е само къде трябва да копаем.

— Опитвали ли сте вече?

— Бих казал, че сме прекопали два квадратни акра. Мястото вече е готово за градина. Точно обсъждахме дали да засадим тиквички или картофи.

Чармиън се намеси доста рязко:

— Наистина ли можем да ви разкажем всичко?

— Но, разбира се, скъпа.

— Тогава да намерим по-спокойно кътче. Хайде, Едуърд! — И тя се запромъква през претъпканата, задимена стая. Те изкачиха стълбите до втория етаж и стигнаха до една малка всекидневна.

След като се настаниха, Чармиън веднага започна:

— Ето сега — историята започва с чичо Матю, чичо... или по-точно наш прапрачичо. Той бе невероятно стар. Ние с Едуърд бяхме единствените му роднини. Той много ни обичаше и все казваше, че като умре, ще остави парите си на нас двамата. Е, той почина миналия март и завеща всичко, което имаше, по равно на Едуърд и мен. О, изразявам се доста коравосърдечно... не искам да кажа, че е добре, дето е умрял... всъщност ние също бяхме много привързани към него. Но от известно време той бе доста болен. Мисълта ми е, че „всичкото“, което ни остави, на практика се оказа абсолютно нищо. И това, да си кажем право, бе удар и за двама ни, нали Едуърд?

Добродушният Едуърд се съгласи.

— Виждате ли — рече той, — до известна степен ние разчитаме на това. Искам да кажа, че когато очакваш прилична сума пари да ти дойде отнякъде, обикновено не се запретваш за работа, за да ги изкарваш сам. Аз съм в армията... не бих могъл да се похваля с друго, освен със заплатата си... Чармиън също си няма нищичко. Работи като помощник-режисьор в един театър... харесва работата си и я намира за интересна... но в нея няма пари. Разчитаме всеки един от нас да се

ожени и не се притеснявахме от финансовата страна на въпроса, защото и двамата знаехме, че един ден ще бъдем доста богати.

— А сега, както виждате, не сме! — каза Чармиън. — Още повече нашето семейно имение „Анстиз“, което ние с Едуърд много обичаме, вероятно ще трябва да бъде продадено. И двамата чувстваме, че няма да можем да понесем това. Но ако не намерим парите на чичо Матю, ще трябва да го продадем.

— Виж, Чармиън, още не сме стигнали същината на въпроса — каза Едуърд.

— Е, тогава ти говори.

Едуърд се обърна към мис Марпъл:

— Вижте, нещата стоят така. Колкото повече остаряваше чичо Матю, толкова по-мнителен ставаше. Нямахше доверие никому.

— Много мъдро от негова страна — каза мис Марпъл. — Покварата на човешката природа е невероятна.

— Е, може би сте права. Както и да е, поне чичо Матю мислеше така. Той имаше един приятел, който изгуби парите, които държеше в банка и друг, който бе разорен от един алчен адвокат. Самият той изгуби много пари покрай някаква фалшива компания. Надълго и нашироко обясняваше, че разбрал как единственото сигурно и разумно нещо, което трябвало да направи, било да обърне парите в кюлчета злато, които после да зарови.

— А! — каза мис Марпъл. — Започвам да разбирам.

— Нали? Приятелите му спореха с него, като изтъкваха, че така не може да натрупа лихви, но той настояваше, че това всъщност нямало значение. Когато имаш много пари, казваше той, трябва „да ги държиш в кутия под леглото си или заровени в градината“. Това бяха неговите думи.

Чармиън продължи:

— А когато умря, той не остави почти нищо като ценни книжа, макар да бе много богат. Затова си помислихме, че е постъпил както се заканваше. Едуърд поясни:

— Открихме, че е продавал ценни книжа и от време на време теглил големи суми, но никой не знаеше какво е правил с тях. Но ни се струва много вероятно да е спазил принципите си и наистина да е купил злато и да го е заровил.

— Нищо ли не каза, преди да издъхне? Да е оставял някакъв документ, писма?

— Това е най-влудяващата част — нищо! Няколко дни беше в безсъзнание, но преди да умре, състоянието му за малко се подобри. Той отвори очи, погледна и двамата ни и се изкиска тихо и немощно, после рече: „Вие ще бъдете добре, сладките ми гълъбчета!“, след което притвори око — дясното си око — и намигна. Сетне умря. Бедният стар чичо Матю!

— Намигнал значи — каза замислено мис Марпъл.

Едуърд нетърпеливо рече:

— Говори ли ви нещо това? На мен ми напомня една история на Арсен Люпен, в която се разказва за човек, който скрил нещо в стъкленото си око. Но чичо Матю нямаше стъклено око.

Мис Марпъл поклати глава.

— Не... нищо не ми хрумва в момента.

— Джейн ни каза, че вие веднага ще ни посочите къде да копаем — каза разочаровано Чармиън.

Мис Марпъл се усмихна.

— Вижте, аз не съм магьосница. Не познавам чичо ви, не знам що за човек е бил и нямам представа нито от къщата, нито от земята.

— А ако ги познавахте? — попита Чармиън.

— Е, тогава би било съвсем просто, нали? — рече мис Марпъл.

— Просто! — възкликна Чармиън. — Елате в „Анстиз“ да видите дали е просто.

Навярно тя не очакваше, че поканата ѝ ще бъде приета сериозно, но мис Марпъл живо каза:

— О, наистина, скъпа, много мило от ваша страна. Винаги ми се е искало да участвам в търсенето на зарито съкровище. Освен това — додаде тя с лъчиста, викторианска усмивка, — вие силно ме заинтригувахте.

— Е, видяхте ли? — каза Чармиън с драматичен жест.

Те тъкмо бяха завършили продължителната обиколка на „Анстиз“. Бяха обходили надлъж и нашир зеленчуковата градина — цялата в дълбоки дупки. Около всяко по-голямо дърво бе разкопано, за да се получи безрадостната гледка на онова, което някога е било равна

ливада. Съдържанието на всички стари куфари и сандъци беше изсипано на пода. В мазето каменната настилка беше разкъртена и разместена. Бяха мерили и чукали по тях — показаха на мис Марпъл всички антични мебели от покъщнината, които съдържаха или се предполагаше, че съдържат тайници.

На една маса в дневната имаше купчина книжа — всичките документи, които покойният Матю Страуд бе оставил. Нито един от тях не бе унищожен. Чармиън и Едуърд ги бяха преглеждали отново и отново, старателно бяха изучавали бележките, поканите и бизнес кореспонденцията с надеждата да открият някаква следа, която им е убягвала до момента.

— Мислите ли, че е останало място, където да не сме погледнали? — попита Чармиън с надежда.

Мис Марпъл поклати глава!

— Струва ми се, че малко сте се престарали, скъпа. Като че ли даже, ако мога да кажа така, сте попрекалили! Винаги съм смятала, че човек трябва да има име! Това ми напомня за една моя приятелка — мисис Елдрич. Тя имаше чудесна малка прислужница, която винаги безупречно излъскваше линолеума. Когато обаче лъскала пода в банята, тя проявила прекалено усърдие и щом мисис Елдрич излязла от ваната, корковата постелка се хлъзнала изпод нея, при което тя паднала много лошо и си счупила крака. Най-неприятното било, че понеже вратата на банята била заключена, разбира се, наложило се градинарят да вземе стълба и да влезе през прозореца. Ужасна неприятност за мисис Елдрич, която винаги е била много благоприлична жена.

Едуърд неспокойно се размърда.

Мис Марпъл бързо рече:

— Моля да ме извините. Склонна съм да се отплесвам, зная това, но като си спомниш едно, то ти напомня за друго. А това понякога помага. Просто се опитвам да кажа, че може би ако напрегнем умовете си и помислим кое място би било най-подходящо за...

Едуърд я прекъсна:

— Вие мислете, мис Марпъл. На нас с Чармиън главите ни са абсолютно изпразнени.

— Боже мой! Разбира се, това е било много уморително за вас. Ако нямате нищо против, аз ще прегледам всичко това. — Тя посочи

документите на масата. — Тоест, ако няма нещо лично... не бих искала да излезе, че си пъхам носа в чужди работи.

— О, няма нищо. Но се боя, че няма да намерите каквото и да било.

Тя седна зад бюрото и методично започна да обработва разхвърляните документи. След като ги прехвърли всичките, тя механично ги сортира в малки спретнати купчинки. Когато приключи, остана няколко минути неподвижна, вперила поглед пред себе си.

Едуърд не без известно злорадство запита:

— Е, мис Марпъл?

Мис Марпъл леко трепна и се съвзе.

— Извинете, но все пак това бе от полза.

— Намерихте ли нещо, свързано със случая?

— О, не, нищо, но сега смятам, че разбрах що за човек е бил вашият чичо Матю. Мисля, че доста прилича на моя чичо Хенри. Очевидно много е обичал шегите. Типичен ерген, но се чудя защо... Сигурно се е разочаровал като млад. Изряден до най-малката подробност, но явно не е искал да сложи хомот на шията си. Малко ергени го искат.

Зад гърба на мис Марпъл Чармиън направи знак на Едуърд, който значеше: „Тя е ку-ку“.

Мис Марпъл продължаваше весело да говори за болния си чичо Хенри:

— Много обичаше да си играе с думите. А за някои хора това е много досадно. И тъй безобидната игра на думи може да бъде страшно изнервяща. Същевременно много мнителен — беше убеден, че прислугата го краде. И понякога, разбира се, не решеше, но това не се случваше често, горкият човек, накрая тази мисъл го обсеби изцяло. Преди да умре си науми, че му слагат нещо в храната и в края на краищата отказа да яде друго, освен варени яйца. Казваше, че никой не можел да направи нещо подозрително с варено яйце. Скъпият чичо Хенри, той бе доста весел по душа и навремето много обичаше след вечеря да пие кафе. Все казваше „Кафето е много черно“, което означаваше, че би желал още.

Едуърд почувства, че ако продължи да слуша още за чичо Хенри, ще полудее.

— Имаше слабост към младите — продължаваше мис Марпъл.
— Но му харесваше понякога да ги дразни, ако разбирате какво искам да кажа. Слагаше пакетчетата с бонбони на места, където децата не можеха да ги стигнат.

Забравила за любезността, Чармиън рече:

— Мисля, че той е бил ужасен!

— О, не, скъпа. Просто един стар ерген, който не бе свикнал с децата, нали разбирате. Но всъщност съвсем не беше глупав. Държеше много пари в къщата си и имаше вграден сейф. Все приказваше за него — колко бил надежден... В резултат на многото му приказки една нощ влезли крадци и взели, че изрязали в сейфа цяла дупка с някакво химическо устройство.

— Така му се е падало! — рече Едуърд.

— О, но в сейфа нямало нищичко — каза мис Марпъл. — Виждате ли, той всъщност държал парите другаде — зад някакви томове с проповеди в библиотеката. Казваше, че хората никога не биха взели от лавицата книга с подобно съдържание.

Едуърд възбудено я прекъсна:

— Но това е идея! Библиотеката!

Ала Чармиън поклати презрително глава:

— Мислиш ли, че не съм се сетила за това? Миналата сряда, когато ти замина за Портсмут, прегледах всички книги. Извадих ги една по една и ги изтръсках. Нищо!

Едуърд въздъхна. После се изправи и се запита тактично да се отърве от гостенката, която явно бе излъгала техните очаквания.

— Бе ужасно мило от ваша страна да дойдете тук и да се опитате да ни помогнете. Съжалявам, че не успяхте. Страхувам се, че ви губим времето. Както и да е, ей сега ще изкарам колата и в три и тридесет ще можете да хванете...

— О — каза мис Марпъл. — Но ние трябва да намерим парите, нали? Не трябва да се предавате, мистър Роситър. „Ако не успееш от първия път, опитай пак и пак, и пак“.

— Искате да кажете, че ще... ще продължите да опитвате?

— Да бъдем точни — каза мис Марпъл. — Аз още не съм започнала. „Най-напред хванете заека...“ — както пише мисис Бийгън в готварската си книга — чудесна книга, но е ужасно скъпа. Повечето от рецептите започват така: „Вземете сто грама сметана и дванадесет

яйца“. Я да видим докъде бях стигнала? А, да. Е, ние сме хванали, така да се каже, нашия заек. Заекът разбира се, е вашият чичо Матю и само трябва да преценим къде той би скрил парите. Трябва да са на някое съвсем лесно място.

— Лесно? — попита Чармиън.

— О, да, скъпа. Сигурна съм, че той ще е избрал най-логичното решение. Тайно чекмедже — това е моят отговор.

Едуърд сухо каза:

— Не можеш да сложиш кюлчета злато в чекмедже.

— Не, не, разбира се, че не. А защо смятате, че парите са обърнати в злато?

— Но той все казваше...

— Също като моя чичо Хенри за неговия сейф. Просто аз имам определени подозрения, че това е било само параван. Ако са диаманти, много по-лесно ще могат да се поставят в тайно чекмедже.

— Но ние проверихме всички подобни чекмеджета. Извикахме дори и дърводелец, който да огледа мебелите.

— Наистина ли, скъпа? Много умно! Аз бих казала, че писалището на чичо ви е най-подходящото място. Сигурно той е използвал онази дълга маса ей там до стената.

— Да, ще ви покажа — Чармиън отиде до масата и свали капака ѝ. Вътре имаше прегради и малки чекмеджета. Тя отвори малка вратичка в средата и докосна една пружина в чекмеджето отляво. Дъното на централната ниша щракна и се плъзна напред. Чармиън го изтегли и отдолу се показа плитък тайник. Беше празен.

— Хайде сега кажете това не е ли съвпадение? — възкликна мис Марпъл. — Чичо Хенри имаше същото бюро, само дето неговото бе от орех, а това тук е от махагон.

— Във всеки случай — рече Чармиън, — вътре няма нищо, както виждате.

— Мисля — каза мис Марпъл, — че вашият мебелист е бил млад човек и не е знаел всичко. Хората са много изобретателни, когато правят тайници. Има такова нещо като загадка в загадката.

Тя извади една фиба от сивата си коса, събрана в спретнат кок. Изправи я и пхна връхчето ѝ в нещо прилично на дупка от червей в стената на тайната ниша. Без особени затруднения тя успя да изтегли

едно малко чекмедже. В него имаше връзка пожълтели писма и сгънат лист хартия.

Едуърд и Чармиън се нахвърлиха върху находката. С треперещи пръсти Едуърд разгъна листа хартия. После го захвърли и отвратено възкликна:

— Проклети готварски рецепти! Печен бут!

Чармиън развърза панделката, с която бяха вързани писмата. Извади едно и бегло го погледна.

— Любовни писма!

Мис Марпъл очевидно се забавляваше.

— Колко интересно! Може би тук се крие причината, поради която вашият чичо не се е оженил.

Чармиън зачете на глас:

Скъпи мой Матю, имам чувството, че откакто получих последното ти писмо, е изминало доста време. Опитвам се да си отвличам вниманието с различните задачи, дори те да са невъзможни. Често си казвам, че за мен е истинско щастие, заедно имам възможността да видя толкова много места по света, въпреки че когато заминах, не бях си и помисляла, че ще отплувам до тези далечни острови. — Чармиън се запита: Откъде ли е? А, от Хаваите. — После продължи: — Уви, тези туземци са още далеч от просветлението. Това са хора, които прекарват по-голямата част от времето си в плуване, танци и в увенчаване на делата си с гирлянди от цветя. Мистър Грей успя да покръсти неколцина, но това е непосилна работа. Той и мисис Грей за жалост вече са унили и обезкуражени. Ще направя каквото мога, за да го ободря и да му вдъхна кураж, но аз самата често съм унила и ти можеш да се досетиш защо, скъпи Матю. Уви, раздялата е сурово изпитание за едно любящо сърце. Твоите нови клетви за вярност и любов ми дават утеха. Сега и завинаги моето вяращо и предано сърце ти принадлежи, скъпи Матю. Оставам твоя, истински любяща те:

Бети Мартин.

ПП — Както обикновено, за прикритие адресирам писмото до нашата обща приятелка Матилда Грейвс. Надявам се, че Бог ще ми прости тази малка хитрост.

Едуърд подсвирна:

— Жена-мисионер! Значи такъв бил романът на чичо Матю. Чудно защо не са се оженили?

— Тя, изглежда, е обиколила целия свят — рече Чармиън, докато разглеждаше писмата. — Мавриций и други такива места. Вероятно е умряла от жълта треска или нещо от този род.

Едно тихичко хихикане ги сепна. Мис Марпъл явно бе доста развеселена.

— Така, така — рече тя. — Опитайте сега да си представите ето това.

Тя четеше рецептата за печения бут. Като видя въпросителните им погледи зачете на глас:

„Печен бут със спанак. Вземете хубаво парче бут, шпиковайте с чесън и поръсете с нерафинирана захар. Печете на слаб огън. Сервирайте с гарнитура от спаначено пюре“. Как ви звучи това?

— Мисля, че е отвратително — каза Едуърд.

— Не, не. Всъщност то би могло да бъде и много вкусно. Но какво мислите за цялата тази работа?

Внезапно лицето на Едуърд се просветли.

— Мислите, че това е код... някакъв шифър? — Той сграбчи листа. — Виж, Чармиън, знаеш ли, може и да е. Иначе няма никаква причина да сложиш готварска рецепта в тайно чекмедже.

— Точно така — каза мис Марпъл. — Много, много показателно.

— Зная какво може да е — рече Чармиън. — Симпатично мастило. Да го нагреем! Включете електрическата печка.

Едуърд я включи, но след обработката не се появиха никакви знаци. Мис Марпъл се покашля.

— Знаете ли, наистина смятам, че го правите прекалено сложно. Рецептата е само указание, така да се каже. Мисля, че по-важни са писмата.

— Писмата?

— Особено подписът — каза мис Марпъл.

Но Едуърд почти не я чуваше и се провикна развълнувано:

— Чармиън, ела! Тя е права. Виж, пликете са стари, добре, но пък самите писма са писани доста по-късно.

— Съвсем правилно — рече мис Марпъл.

— Те само привидно са стари. Обзалагам се на каквото и да е, че старият чичо Мат ги е писал сам...

— Точно така — каза мис Марпъл.

— Цялата работа е измама. Изобщо не е съществувала такава жена мисионерка. Това трябва да е код.

— Скъпи мои деца, наистина няма нужда да го усложнявате толкова. Вашият чичо е бил съвсем обикновен човек. Искал е да си направи малка шега и толкоз.

За пръв път те изцяло насочиха вниманието си към нея.

— Какво по-точно имате предвид, мис Марпъл? — попита Чармиън.

— Искам да кажа, скъпа, че в този момент вие държите парите в ръцете си.

Чармиън впери поглед надолу.

— Подписът, скъпа. Той издава целия замисъл. Рецептата е само указание. Ако се абстрахираме от чесъна, нерафинираната захар и всичко друго, какво всъщност остава? Ами да — бут и спанак, разбира се. Шунка и спанак!^[1] Което значи „глупости!“. Съвсем ясно е, че важни са писмата. И после, ако поразмислите, какво е направил чичо ви точно преди да умре? Казвате, че притворил едното си око. Ето това ви дава нишката.

— Ние ли сме луди, или вие? — попита Чармиън.

— Сигурно сте чували, скъпи мои, онзи израз, който използваме, когато искаме да кажем, че нещо е невярно или преувеличено. А може би в наши дни този израз да е излязъл от употреба? Говоря ви за „Да виждаш в очите ми Бети Мартин?“^[2]

Едуърд ахна, очите му се приковаха върху писмото в ръката ѝ.

— Бети Мартин...

— Разбира се, мистър Роситър. Както вече казахте, няма и никога не е имало такава жена. Писмата са били написани от чичо ви и смее да кажа, че докато ги е писал, доста се е забавлявал. Както и вие забелязахте, адресите върху пликете са писани отдавна. Всъщност пликете не съответстват на писмата, още повече че пощенската

марка върху този, който държите, е от хиляда осемстотин петдесет и първа година...

Тя спря. После натърти:

— Хиляда осемстотин петдесет и първа. Това обяснява всичко, нали?

— Не и на мен — каза Едуърд.

— Е, разбира се — рече мис Марпъл, — и на мен нищо не би ми говорило, ако не беше моят правнук Лайънъл. Той е толкова хубаво момченце и освен това е запален колекционер на марки. Знае всичко за тях. Именно той ми разказа за някои редки и скъпи марки и за една страхотна находка, която наскоро се появила на търг. Аз всъщност си спомних за една марка, за която той спомена — синя двуцентова от хиляда осемстотин петдесет и първа година. Доколкото разбрах, ставаше въпрос за двадесет и пет хиляди долара. Представяте ли си! Сигурна съм, че и останалите марки са също толкова редки и скъпи. Без съмнение, чичо ви ги е закупил чрез търговци и се е постарал „да заличи следите си“, както казват в детективските истории.

Едуърд изстена, седна и зарови лице в ръцете си.

— Какво има? — запита Чармиън.

— Нищо. Просто ми мина ужасната мисъл, че ако не бе мис Марпъл, ние щяхме най-старателно и прилежно да изгорим тези писма.

— А — каза мис Марпъл. — Точно това тези възрастни джентълмени, увлечени в своите шеги, никога не осъзнават. Спомням си, че чичо Хенри бе изпратил на любимата си племенница банкнота от пет лири като Коледен подарък. Сложил я между страниците на коледна картичка, залепил двете ѝ части и я надписал: „Много любов и всичко най-хубаво. Страхувам се, че тази година не мога да си позволя повече“. Бедното момиче бе ужасно ядосано. Смяташе, че това е долна подигравка и хвърли картичката право в огъня. После, разбира се, се наложи той да ѝ даде друга.

Чувствата на Едуърд към чичо Хенри бяха претърпели драстичен обрат.

— Мис Марпъл — каза той, — отивам за бутилка шампанско. Ще вдигнем тост за здравето на вашия чичо Хенри.

[1] Изразът „бут и спанак“ на английски означава „вреди-некипели“. — Б.пр. ↑

[2] Подобен на българския израз „Я виж плува ли корабче в околото ми?“, с който също се изразява недоверие. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.